

L'OPINIÓ

DIARI D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

EDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Plaça de la Universitat, 6, entresol - Telèfon 24847 : Any IV-Núm. 70 : Barcelona, diumenge, 23 agost 1931. Impremta: Tallers, 48 : Preu: 10 cèntims

Els pobles històrics senten

Aquest vespre, arriba de Madrid i de terres espanyoles Francesc Macià. El president de la Generalitat torna a Barcelona després de deixar darrera d'ell, fructífera, l'estela de la seva simpatia.

Ja estava bé que les veus liberals amigues d'Espanya, prediquessin, Castella endins, el dret de Catalunya a governar-se com a plagues. Ja estava bé que els conspiradors de San Sebastian es comprometessin, amb paraula d'honor, a portar a les Corts republicanes l'Estatut que Catalunya elaborà. Ja estava bé la comprensió dels espanyols explotats, que trobaven en Catalunya, més vivament que enllloc, uns homes que pensaven com ells, i com ells sentien la injúria de la injustícia de què eren víctimes. Ja estava bé, l'Estatut, articulació d'uns drets i uns deures, consagració de la llibertat, bandera de fraternitat i de pau, aixecada com un guiatge perquè tots els pobles hispànics assedegats de llibertat i de justícia s'incorporin a la massa imponent que de Catalunya es redreça, per encaminar-se a dies de pujança i de glòria, en el treball i en la civilització.

Ja estava bé, tot plegat. Però també ha estat bé que Francesc Macià, el cabdill de Catalunya en aquests moments de llibertat just reconquistada, hagi penetrat Espanya endins a donar lloc a què el poble el veies i el sentis, i en veure'l i en sentir-lo comencés a estimar-lo.

Macià no és el símbol. Simbol és sinònim de cosa que va morir. Macià és tot ell una flama viva. Macià no és l'idol. D'ídols només en tenen els pobles encara no sortits de la baràbia. Macià és l'Home. L'adhesió gairebé mística que desperta en tots aquells que el senten, i que el veuen, és una adhesió humana, perquè Macià és l'antítesi del símbol i de l'idol. Es un home que predica la veritat, que es rebella contra la injustícia, que s'aixeca contra la més lleu coacció a la llibertat, i el seu gest cada vegada és igualment planer, com la cosa més natural del món, adhuc en el moment en què el seu gest comporta la màxima energia.

Macià, davant d'una possible injustícia, diu, simplement: «Això no pot pas ésser.» I no és. Fatalment. Si fos, Macià faria de la manera més natural el gest que s'haques de fer. Es de tan humà que el sent, de tan aprobat a la terra que el veu, de tan simple i dejú de complicacions que el troba, que el poble li va al darrere esperant que ell dugui un mot per pendre'l com una ordre. Perquè el poble, en Macià, hi veu l'honestitat política, la dignitat, la fe.

Aquests deu dies que Macià ha estat absent de Catalunya, han fet més bé a la futura convivència de Catalunya amb Espanya, que tots els discursos que haguessin pogut pronunciar davant del poble espanyol els homes que li mereixen més confiança. No és igual que una cosa sigui predicada com que sigui vista. No és igual sentir parlar del problema català i dels problemes de llibertat i de justícia, com veure i sentir Macià que explica el sentit d'aquesta llibertat i d'aquesta justícia, amb el cor a la mà i amb aquella flameta indecisa que li surt dels ulls.

Sempre hem creut que el poble espanyol és sensible al federalisme. Els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya, anirem, si cal, a recórrer totes les terres espanyoles per avivar aquest sentiment. Hi anirem, si cal, i serem escoltats i despertarem la fe de les multituds en la llibertat i la justícia que elles mateixes es vulguin donar, per decidir-les a què vulguin donar-se-s.

Macià, amb el prestigi de la seva vida de sacrifici, i amb el de la seva simpatia, ha posat la

Catalunya saluda el seu President

Avui arriba Francesc Macià

Aquest vespre, a les 11:45, arribarà Francesc Macià per l'Estació de França, acompanyat de l'alcalde de Barcelona, doctor Aguadé, i dels diputats Ventura Gassol, Terradelles i Puig i Ferrer.

La llei de fugues a Sevilla

El diputat d'Esquerre Republicana de Catalunya, Josep Grau i Jassans, membre de la Comissió parlamentària nomenada per aclarir els fets de Sevilla, donarà demà, dilluns, 24 del corrent, a les deu del vespre, una conferència sobre «La llei de fugues a Sevilla», en la qual exposarà les impressions que ha pogut recollir durant el seu viatge.

Este és lo que debéis hacer, y creo que en mis palabras he interpretado el criterio de la minoría de que formo parte, la Izquierda Republicana de Cataluña. (Aplausos.)

Una informació sensacional?

Els elements monàrquics preparen un assalt a la República?

UNES PARAULES ENIGMÀTIQUES

relacionat mentalment els dos fets aparentment ben desligats l'un de l'altre, i hi ha vist de seguida, un intent il·legítim, una relació ben concreta i definida.

UNA CONSPIRACIÓ MONÀRQUICA

La conseqüència lògica de tot el que hem exposat en aquestes ratlles és que en aquesta entrevista entre els diputats dretistes i el senyor Alcalà Zamora, La cosa en si no té la més petita importància, i des del punt de vista informatiu no mereix altra cosa que una d'aquelles gasetilles de ritual que tant abunden de fa un temps a les columnes atapeïdes dels periòdics.

Per què, doncs, retreiem avui als nostres lectors aquesta entrevista? Heu-vos-ho act ben clarament explicat. Segons sembla — o millor dit, segons ens manifesten persones absolutament autoritzades — al llarg de l'entrevista a què venim alludint el senyor Roig Villanova i els seus dígnes companyants exposaren al president del Govern provisional els seus temers que sigui posada en perill la consolidació de la República per l'actuació de les forces d'esquerra. L'enemic més fort que té la República en aquests moments, vinguera a dir si fa o no fa els visitants, és l'opinió d'ex traïda esquerra; si hem no la vigila, el règim estarà constantment exposat a un daltabaix.

Davant d'aquesta interpellació, el senyor Alcalà Zamora manifestà als diputats agraris que es preocupaven molt del què feien les esqueres, però que si ells estimaven la República de veritat, que del havien de preocupar-se una mica més, era de l'actuació i de les maniobres de les forces de dreta.

I bé: ¿Què volgué dir Alcalà Zamora amb aquestes enigmàtiques paraules? Evidentment no les pronuncià pas perquè si; darrera d'elles ha d'explorar-s'hi un mister. Si hem ha de preocupar-nos del que fan les dretes, és que els elements reaccionaris estan fent o preparant alguna cosa. I avui l'única que podem fer les dretes és el conspirar i el preparar, a l'ombra d'un assalt violent a la jove República espanyola.

Aquesta importància tan significativa de les paraules d'Alcalà Zamora, és evident que ha passat desapercebuda a molta gent. Nosaltres, però, ens en donarem compte de seguida. I en conseqüència, ens posarem immediatament a l'aguait d'algun fet que ens fas una mica de llum sobre aquell enigma que tan sols enredinevam vagament.

EL VIATGE DEL SR. PRIETO

Una altra notícia aparentment sense importància. Indalecio Prieto ha marxat al nord d'Espanya, el fons secularment reaccionari del nostre país. Hom ha donat un pretext qualsevol per a justificar aquest viatge. Darrera d'ell, però, com darrera les paraules d'Alcalà Zamora, nosaltres, i amb nosaltres més amics, hi hem vist quelcom d'anormal. I el reporter ha

nombró esta Comisió, debe ser únicamente la de indicarnos un procedimiento mejor y más eficaz para llegar a esta conclusión de averiguación de responsabilidades.

Y esta función de fiscales a nosotros nos parece una cosa naturalísima. Puse bien; ha de confessar que después del debate, ya estoy dudando de si esta Cámara, que hace días tomó el acuerdo del nombramiento de una comisión, de responsabilidades, que hace días adoptó el acuerdo de que estas responsabilidades se cifiesen al expediente de Anual y las contraídas durante las Dictaduras, hoy no está arrepentido de lo que hizo (Protestas), si hoy día en esta Cámara no está predominado ya el criterio impunitista, (Fuerzas denegaciones en varios lazos de la Cámara.)

Tengo que decir eso, porque hoy se ha planteado aquí el problema del impunitismo a favor de la clase neutra (Nuevas denegaciones y protestas), de la masa neutra, que ha sido una figura brillantísima del señor Hurtado, a quien ya otras veces he oido yo colocar esa responsabilidad de esta masa neutra, que le sirve admirablemente para estos casos, y en nombre de la cual, no sé con qué derecho, pero con una percepción política que yo le admiro, se ha creído lo suficientemente perspicaz para venir a desmoronar esta masa neutra nos pide casi un impunitismo. No; en esta masa neutra se movió; la costó trabajo moverse, pero si, hechas una averiguación y una depuración honesta de esa administración, viéramos que nos habíamos equivocado, tenemos también el deber moral de decir que aquellos hombres habían sido honrados.

Per esta razón yo considero que debemos determinar y exigir esas responsabilidades de gestión; que, sin entrar en ningún expediente—que no está en nuestro ánimo expedientear a ningún secretario de Ayuntamiento—, debemos nosotros también exigir algunas responsabilidades más que las estrictamente políticas que fijaba el Sr. Sánchez Roman, referidas solamente a los actos de la Dictadura, del rey y de aquellos que llevaron la firma del monarca o del dictador.

En este sentido, pues, yo creo que, importantes que se llaman de gestión, términos, es necesario que la Cámara se pronuncie, de una manera clara y retundida, sobre si considera que debemos averigar, depurar y exigir únicamente las responsabilidades políticas, tal como lo consignó el Sr. Sánchez Roman o si debemos también involucrar aquellas otras responsabilidades importantes que se llaman de gestión. Yo no sé con qué fundamento ni con qué prescripción, però qué, en definitiva, son responsabilidades de importancia extraordinaria y, a mi juicio, también políticas. Sobre esto, que se pronuncia de una manera clara la Cámara, como de una manera clara creo que nos debe más prenunciar todos respecto del procedimiento.

Nosotros hemos estudiado y os presentamos este precedimiento por razones muy sencillas: porque no hemos encontrado una mejor que nos permita, con más eficacia, depurar y preparar ante vosotros el estudio de estas responsabilidades. Creo que la misión de la Cámara, si se mantiene en su criterio anterior de que estas responsabilidades fuesen exigidas, y para eso

CREO que además, que está en el ánimo de todos que nosotros debemos ser fiscales, porque en ningún caso debemos ser meros jueces instructores. Nosotros, si averiguamos—por los medios que necesitamos—de una manera precisa e íntima, una responsabilidad, debímos venir aquí a prepararnos, como corresponde a la dignidad de Diputados constituyentes, en calidad de fiscales, la penalidad que nosotros creyésemos que debía aplicar-

LA MONARQUIA PIRINENCA

per Benigani

Qui hi posarem? L'Alfons?... El Jaume?... El Joan?...
Com que el qui ha de manar és el Segura, no et preocups.

UNA INFORMACIÓ DE LA LIBERTAD

A l'hora d'escriure aquestes ratlles tenim davant els ulls un interessantissim reportatge que publica «La Libertad d'avui», i que ve a corroborar amb dades concretes tot el que nosaltres ens imaginàvem mentalment.

Segons el periodista de «La Libertad», la situació al país basc és molt molesta. La ciència, aprofitant-se del sentiment profundament religiós del poble per a finalitats tòrrides i inconfessables, està realitzant una activa campanya de descredít contra el règim. La reacció, segons el nostre informador, està armada fins a les dents. I aquestes armes han estat facilitades pels monàrquics exiliats a França, els quals compten per als seus plans amb quantitats fabuloses de diners. Tot això no són pas fantasies periodístiques, són ben al contrari la més real de les realitats. No cal dir que aquest triplje conspiratiu es fa amb l'assentiment exprés de D. Alfons.

CAL QUE ESTEM A L'AGUAIT

Nosaltres entenem que l'opinió republicana pot estar perfectament tranquilla respecte les conspiracions i les maniobres dels elements monàrquics. Nosaltres entenem, però, que tampoc no seria llist deixar fer impunit a aquests enemics de la Revolució. El poble ha manifestat, d'una manera incomparable, el seu amor a la llibertat. Contra aquest amor, contra aquesta devoció ciutadana no hi ha cap força humana capaç de reixir-hi. Els monàrquics poden anar conspirant si és que el temps els sobra. Per a fer-los fracassar en els seus intents tenebrosos n'hi ha prou amb posar a l'aguait la immensa opinió liberal del nostre país. I no és altre el motiu de que avui donem a les caixes aquesta informació modestament sensacional.

R. FONTE I FARRAN

L'Esquerra Republicana de Catalunya, per les responsabilitats

Discurs de Joan Lluhí i Vallesca al Parlament de la República

(De l'extracte oficial de la sessió del dia 18 d'agost de 1931)

El Sr. Lluhí (de la Comisió): Pido

la palabra.

El Sr. President: La tiene S. S.

El Sr. Lluhí: Como Diputado catalán, me considero obligado a contestar a mi amigo el Sr. Hurtado, para hacer constar de una manera bien clara ante la Cámara que hay una opinión pública en Cataluña, que puede estar en cuadro en la Izquierda Republicana que debe hacer oír su voz en este Parlamento, aunque no tenga como representación la de la masa neutra.

Conocida era de todos los catalanes la teoría de la masa neutra, que el Sr. Hurtado aplica como explicación, a posteriori, de las grandes transformaciones políticas que sufren los pueblos. Esta teoría de la masa neutra, llevada a sus últimas consecuencias que el propio Sr. Hurtado quería decir, a mi juicio, exactamente lo siguiente: las responsabilidades deben cesarse al aspecto estrictamente político, y estas responsabilidades, en el fondo, no deben exigirse, porque esta teoría permite afirmar que el responsable del golpe de Estado de Primo de Rivera fué la masa neutra. Esto exactamente lo dice el Sr. Hurtado. La masa neutra, el día 12 de Septiembre de 1928, en uno de esos movimientos fantásticos que hace provocar la Dictadura, hizo fácil el advenimiento de la Dictadura. Por tanto, Señor Diputados, es necesario, a mi juicio, que los que somos contrarios a la teoría de la masa neutra, expongamos aquí, de una manera modesta, rápida y precisa, nuestra opinión, la opinión de un partido importante de Cataluña respecto a la cuestión de las responsabilidades.

En este sentido, pues, yo creo que, importantes que se llaman de gestión, términos, es necesario que la Cámara se pronuncie, de una manera clara y retundida, sobre si considera que debemos averigar, depurar y exigir únicamente las responsabilidades políticas, tal como lo consignó el Sr. Sánchez Roman o si debemos también involucrar aquellas otras responsabilidades importantes que se llaman de gestión. Yo no sé con qué fundamento ni con qué prescripción, pero qué, en definitiva, son responsabilidades de importancia extraordinaria y, a mi juicio, también políticas. Sobre esto, que se pronuncia de una manera clara la Cámara, como de una manera clara creo que nos debe más prenunciar todos respecto del procedimiento.

Nosotros hemos estudiado y os presentamos este procedimiento por razones muy sencillas: porque no hemos encontrado una mejor que nos permita, con más eficacia, depurar y preparar ante vosotros el estudio de estas responsabilidades. Creo que la misión de la Cámara, si se mantiene en su criterio anterior de que estas responsabilidades fuesen exigidas, y para eso

creo que además, que está en el ánimo de todos que nosotros debemos ser fiscales, porque en ningún caso debemos ser meros jueces instructores. Nosotros, si averiguamos—por los medios que necesitamos—de una manera precisa e íntima, una responsabilidad, debímos venir aquí a prepararnos, como corresponde a la dignidad de Diputados constituyentes, en calidad de fiscales, la penalidad que nosotros creyésemos que debía aplicar-

primera pedra d'aquesta obra. Cal anar pujant l'edifici. Catalunya assenyala als pobles hispànics el camí de la seva llibertat.